

La cules de prune

Dimitri Verhulst

An extract pp 5-23; 61-66

Original title De pruimenpluk
Publisher Uitgeverij Pluim, 2019

Translation Dutch into Romanian
Translator Oana Marin

© Dimitri Verhulst/Oana Marin/Uitgeverij Pluim/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

~ ~

„Oare așa s-ar exprima al nostru fenomen lingvistic, suit pe tocuri? De vânzare: locuință plină de farmec și potențial, un cămin pentru orice fel de nas?”

„Potrivit NASA, viața pe Marte ar trebui să fie posibilă, dar asupra acestei regiuni evită să se pronunțe, plini de diplomație.”

„Prea laș ca să trăiesc și prea fricos ca să mor, am decis în cele din urmă că voi vinde casa.”

„Singurătatea a fost singura mea stratagemă, încă de pe vremea când eram copil, excelam, un campion al solitudinii, dar până și asta se dusese naibii.”

~ ~

„Ăștia doi fuseseră făcuți unul pentru altul, pozele nu mințeau. Erau în stare să declanșeze un incendiu doar uitându-se unul la altul.”

„Dar fostul Elmei nu era un fost. Eram implicat într-o concurență neloială cu un cadavru. Cineva căruia soarta nu-i dăduse răgazul să o plictisească, să o dezamăgească. Nu aveam decât să comit o crimă pasională, de bine, de rău, chiar asupra unui mort.”

~ ~

p 5-23

Un exercițiu pe care îl fac câteodată: închid ochii și umblu prin casa părintească, care probabil nici nu mai există, sau dacă mai e, a fost renovată de n-o mai recunoști, așa cum aș vrea și eu uneori să mă reinnoiesc cu totul pe dinăuntru. Să-mi aduc aminte culoarea tapetului (lavabil), ce model avea, de te întrebai cum naiba a putut să fie așa ceva vreodată la modă. Mirosul de umezeală din fiecare încăpere. Mirosul din dormitor, în mare măsură dat de hârtia de ziar pusă pe fundul coliviei, în care pătrunsese zeama lăsată de nenumărate ori de la găinașul de canar, amestecată cu semințe. Canarul nostru (ca să o citez pe mama, ca să le citez pe aproape toate din fostele mele iubite) mânca semințe așa cum mănânc eu chipsuri, de mai multe zăceau pe jos decât se duceau pe gaura pe unde băgai mâncarea.

Dacă mai știu încă unde era fiecare comutator de lumină? Da!

În toate casele în care am locuit, în fiecare apartament al fiecărei femei cu care am stat, chiar și acelea care m-au suportat așa de mult, de n-am apucat să despachetez tot din cutii, că a trebuit să-mi caut din nou alt adăpost asupra capului, știu încă unde erau întrerupătoarele, absolut toate.

În fiecare noapte aş putea încă să vin beat acasă și să ajung în pat fără să fac țândări nici măcar o vază. Memoria mea spațială este infailibilă: nu mă lovesc la niciun deget de la picior de ceva, după periplul meu pe holuri sunt toate tablourile la locul lor, încă drepte, ca măsurate cu nivela. Memoria unui jucător orb de șah.

Sau poate nu, nici chiar așa. Deoarece nu rațiunea - corpul însuși își aduce aminte. Pe de rost n-aș fi putut niciodată să zic câte trepte erau în casa în care mi-am sărbătorit ziua de naștere atunci când am făcut patruzeci de ani, dar picioarele mele știu. Foarte precis. Și m-ar duce din nou în siguranță la etaj, prin întuneric. Tălpile mele încă simt, la jumătate de secol după, cât de rece era pe jos acasă la bunica, noaptea, în drum spre toaleta care era mult prea departe. Și mușchii mei de la picioare își amintesc cât se poate de exact ce forță trebuiau să exercite ca eu, un țânc mititel, să sar destul de sus încât să pot, în sfârșit, în sfârșit, să apăs pe soneria de la ușă.

Cred că asta era fericirea: momentul în care am ajuns la sonerie pentru prima oară. Un gând apărut când m-am apucat să fac chestii mai ales pentru ultima oară.

Nenumărate mai erau casele pe care puteam să le vizitez în amintire, în vara în care am citit **Dicționarul de franceză**, de la **a** la **z**, de la **a** la **zythum**. Puse una lângă alta ar fi umplut o stradă întreagă. Case părințești, internate, case și reședințe de vacanță ale mătușilor care aveau grijă de mine, mansardele de la început, când am devenit adult, coșmeliile, apartamentele în care auzeai când vecinul de deasupra făcea treaba mare, improșcând apa, și strigătele vecinei de dedesubt, când era plesnită și urla ca din gură de șarpe, unde auzeai ca și cum ai fi fost de față cum îi crapă maxilarul când e pocnită cu pumnul încleștat, și încet-încet vilele mai bune pe care mi le-am putut permite, în mod neașteptat, cu grădinile aferente, care-ți ofereau mai multă treabă de făcut decât plăcere. Și în curând o să se mai adauge încă o casă pe care să mi-o aduc aminte, poate că într-adevăr cea mai frumoasă dintre toate casele în care am locuit vreodată, cea mai frumoasă pe care probabil o să o am vreodată, pe malul unui lac, înconjurată de niște copaci frumoși de care să mă spânzur.

Prea laș ca să trăiesc și prea fricos ca să mor, am decis în cele din urmă că voi vinde casa.

Chestiunea privind sinuciderea este din cale-afară de utilă și bănuiesc că oricine, chiar și un om fericit, s-a întrebat cel puțin de câte ori în viață în ce fel și-ar pune capăt zilelor în clipa în care ar fi nevoiți să recurgă la acest gest. Un joc al minții. N-ai nevoie de vreun zar ca să-l joci.

Alegerea mea pendula neîncetat între funie și glonț, și înapoi. Tic, tac, tic, tac. Până în ziua în care mi-am împușcat câinele.

Câinele meu Kom, un ciobănesc de Berna, afectuos, inteligent, loial și care se plictisea repede. Când se sătura să tot tragă niște vânturi puturoase, fără zgomot, de gradul patru pe scara Beaufort, în timp ce dormea pe covor, mă îmboldea să trec la acțiune. Dacă nu aveam nici timp, nici chef să mă hârjonesc cu așa colos, atunci lua o sticlă de vin din rezerva mea între măsele (măsele care arătau din ce în ce mai puțin ademenitor) și așa mă scotea afară, știind foarte bine că nu puteam să stau să rabd, văzând cum sticlele sunt duse una după alta afară, pentru ca apoi să fie ascunse prin grădină sau în pădurea învecinată.

Kom nu era câinele meu. Și, cel mai probabil, nici nu-l chema Kom¹, deoarece nimeni nu era atât de pragmatic încât să-l boteze după motivul cel mai des întâlnit de a-l striga. Într-o bună zi a intrat în grădină la mine, s-a tolănit frumușel în iarbă având convingerea absolută că eu chiar o să prind drag de el, pentru ca apoi să se uite la mine cu niște ochi care întrebau la ce oră i se servește masa. Și de-atunci nici că s-a mai mișcat din coasta mea.

Pe moment nici nu mi s-a părut ceva așa ieșit din comun. Când dau câinii unul de altul, se reped să muște și să latre. Dacă nu cumva e vorba de împreunat, și chiar și atunci de preferință cât

¹ „Vino!” în neerlandeză. (n. trad.)

mai repede, altfel se comportă mult, mult mai drăguț cu omul. Iar eu, un om, preferam să fiu mai degrabă în compania unui câine. Deci totul mergea șnur.

Locuitorii ursuzi din satul ăsta consideraseră întotdeauna că a da bună ziua, oricât de scurt și la obiect, înseamnă că-ți irosești energia, dar cum m-au văzut cu câinele, s-au întrecut dintr-odată în prietenie și saluturi formate din propoziții întregi. Începusem să exist, și asta datorită câinelui.

Și atunci se îmbolnăvi Kom. Tot corpul îi era plin de bube, sticlele mele rămâneau la locul lor, toată casa mirosea a părțuri jilave de câine. Cel mai apropiat veterinar se afla la patruzeci de kilometri înspre centrul regiunii, cum te depărta de malul lacului, dar pe Kom nu era cu puțință să-l bagi în mașină. Fiecare încercare de a-l lua în brațe se solda cu mușcătură, care în mod cert ar fi putut fi mult mai puternică, ar fi fost în stare să mă lase foarte ușor fără degete, dintr-un singur clănțănit, destul de al naibii ca să te facă să înțelegi că nici nu trebuia să mă gândesc să-l duc în altă parte ca să i se pună capăt zilelor. Când am sunat la veterinar, tipa m-a informat succint, ceea ce era specific nației, că nu se cobora să facă drumuri lungi cu mașina pentru ceva atât de lipsit de importanță ca eutanasierea unui animal de casă. Pe aceste meleaguri se consideră că oamenii se descurcă singuri și cucoana (care a lătrat la telefon mai mult decât câțelul de când îl știu eu, în ciuda vocii de mezzosoprano forte, și pe care mi-am închipuit-o ca pe vrăjitoarea din turtă dulce din opera *Hänsel și Gretel*) a lăsat să se înțeleagă că bărbăția mea lasă de dorit și că m-am îndepărtat complet de natură. Dacă ar fi după fraieri ca mine, puțin ar mai lipsi și ar fi chemată de îndată să le facă injecții ca să le scurteze chinul până și puilor crescuți pentru a fi preparați la rotisor!

Knusper, knusper, Knauschen, werkknuspertmiram Hauschen?

Câinele trăgea să moară în chinuri, ceea ce le inspira pe pisicile de prin vecini să-și facă de cap voioase prin grădină, prinde-mă dacă poți, și într-un acces de eroism l-am întrebat pe vecinul de peste lac, care se ocupă cu tăierea copacilor, dacă poate să-mi împrumute un pistol. Tocmai își rula o țigară, pentru el asta însemna că e deja destul de ocupat, prezența mea făcea ca ziua să i se pară insuportabil de grea. La ce îmi trebuia pistolul nici nu-l interesa. Când am început să-i povestesc despre câine, și-a ridicat mâna dreaptă în aer (o mână netedă, fără bătăături), să-mi închidă gura, ca și cum ar fi vrut să spună: "Scutește-mă de explicație, cine vorbește nu respiră, e problema ta!" De altfel ce i se părea mai degrabă de neînțeles e că nu aveam nicio armă în casă, asta-i provoca mai multă îngrijorare decât gândul că aș face ceva nu trebuie cu fierul ăla mortal în formă de cifra 7.

"Știi cum funcționează chestia asta?"

Am blufat.

"Câte gloanțe?"

"Unu' e de-ajuns!", m-am dat eu mare și el îmi dădu trei.

După ce papa Ioan dădu naștere la un copil în anul 855 și astfel se dovedi a fi o papesă, papesa Ioana, toți capii bisericii de după ea care au venit la putere au fost controlați, să se afle în posesia unei perechi de testicule. Există mai multe feluri în care poți determina sexul unui bărbat și câteva dintre ele pot fi, de altfel, destul de plăcute, dar, unde locuiam eu, dovezi incontestabile erau să tragi ca lumea cu pușca și să bei o licoare făcută în casă, un fel de votcă la puterea "n", servită cu o gustare din hering fermentat. Pădurarul mă trată cu ambele, cel mai înalt grad de ospitalitate care mi-a fost arătat de când m-am stabilit aici. Viața mea socială nu mai arătase de mult așa de bine. Trebuia să admit că așteptările mele privind heringul putrezit s-au dovedit a fi juste și am avut mari dificultăți în a înghiți porcăria asta culinară, extrem de sărată. Dar felul în care m-am descurcat cu sticla a impus oricum respect și făcu din nepriceperea mea la armele de foc ceva acceptabil.

Testiculos habet.

Tăria m-a atârnat destul ca să-l izbăvesc pe câine de chinul lui, atunci când m-am întors prin noaptea cu lumină albă la casa mea, pe care voiam să o vând cât mai repede. Era lungit în grădină, dormea. Primul foc și-a atins ținta. În ceafă. Nu simțise nimic. Părerea mea e că el încă mai crede că se va trezi în curând, lângă un castron cu o grăsime gustoasă. Dar toată treaba mi s-a părut atât de scârboasă, atât de zgomotoasă, atât de ceva-ce-nu-mi-stă-în-caracter, încât mi-am dat seama că n-o să-mi fac niciodată felul cu vreo armă de foc.

Tic, tac, tic,
tac.

Doar copacii rămân în urma noastră.

p 61-66

Trecuse mult timp de când nu mai schimbam două vorbe cu o femeie în carne și oase, casieritele care îmi puneau în pungă de hârtie sticlele de vin și semipreparatele congelate nici măcar nu deschideau gura să-mi spună cât am de plătit, de altfel asta puteam să văd și eu pe un ecran micuț, și atunci când agenta imobiliară a venit înspre mine cu o mână ridicată, sporovăind și pălăvrăgind întruna despre ce aventură a fost ca să-mi găsească casa, chiar și cu gps, de-abia așteptam deja momentul în care o să se bage din nou în mașină, cu pliscul ei cu tot, și o să se întoarcă în lumea ei populată de tocuri înalte și saloane de coafură cu espresso. Avea buze frumoase, dar ce ieșea pe ele nu mă încânta deloc.

”Da’ locuiți într-adevăr aici?”

Doar douăzeci și trei de oameni din toată lumea asta puteau să răspundă afirmativ, că stau în fundul ăsta de lume, și eu eram unul dintre ei, într-adevăr. Iarna numărul era și mai redus. Mașinile de dezapezire nu ajungeau pe aici, vezi cum stă treaba, fiecare trebuia să curețe cu lopata bucățița lui de drum, te alegeai cu șalele rupte ca să ai drumul practicabil, nici vorbă să fi vândut casa vreunui infirm. Familiile cu copii puteau fi deja tăiate de pe listă, cea mai apropiată școală se afla la douăzeci și șapte de kilometri depărtare și nu părea să se facă careva mai deștept pe acolo. Poștașul trecea pe aici, într-adevăr, dar numai pentru facturi. Un social-democrat cu o încredere nestrămutată în umanitate a tras cândva până aici fibră de sticlă, deci exista posibilitatea să folosești internetul, dar lucrurile erau de așa natură că momentan nimeni nu îl utiliza, din cauza unui scepticism inveterat în ceea ce privește progresul. Totuși: posibilitatea exista. Cineva tot trebuia să spargă gheața. Circulau autobuze spre oraș, două pe zi, și în weekend nu era niciunul. Potrivit NASA, viața pe Marte ar trebui să fie posibilă, dar asupra acestei regiuni evită să se pronunțe, plini de diplomație. Mi-am dat seama ce gândește agenta: trebuie să fii nebun să stai aici, un pustnic, un mizantrop. Și dacă nu erai nebun, deveneai pe parcurs.

Chiar acum, în fața ei era cineva care corespundea profilului dorit, de asta era sigură. Probabil eram singura ființă căreia agenta putea să-i vândă propria mea casă.

„Știți că potențialii cumpărători vor întotdeauna să afle de ce a ajuns pe piață casa respectivă?”

Supraestimare de sine, doamnă dragă. La un moment dat m-am săturat de zarva omenească, și sentimentul ăsta nu o să dispară niciodată cu totul, dar am fost prea molău în ura mea față de oameni.

Liniștea asta m-a terminat, nu aveam un caracter destul de puternic ca să fac față lacului (o întindere frumoasă și cu un luci lipsit de orice fel de încrețitură), murmurului copacilor, behăitului de căprioare, și eram prea încăpățânat să admit în sinea mea că așa stă treaba.

Idea că și până și la asta am eșuat, la mizantropia la care țineam așa de mult.

Singurătatea a fost singura mea stratagemă, încă de pe vremea când eram copil, excelam, un campion al solitudinii, dar până și asta se dusese naibii. Zi-lumină beam de stingeam, tot timpul, ca să mă distrez, cică. Pentru că mă simțeam bine în compania mea. Dar o dată la două săptămâni îmi căram recipientele goale la containerul pentru sticlă, unde terorizam tot cartierul cu zăngănitul timp de jumătate de oră. Coloana sonoră pentru cât trăgeam la măsea. Cu rușinea aferentă. În cele din urmă m-am dat din ce în ce mai des pe vin la cutii de carton, măcar nu făceau zgomot când le aruncam la gunoi. Atârna un robinet micuț de bidonul ăla, un fel de penis minuscul și trist care trebuia doar să facă pipi, și în jurul căruia roiau vara musculițele de oțet, bucurându-se de orice scurgere, cât de mică, de orice picătură anemică ce se prelingea de pe mădularul ăla pricăjit. După o zi jumate de la achiziționarea unei astfel de cutii, vezica începea deja să horcăie, părț, părț, părț, prostata. Atunci scoteam punga de vin din cutie și storceam ultimele picături din cele multe și delicioase care au fost în ea. Cine să-i mai înțeleagă pe așa-numiții cunoscători care afirmau că după ce au lăsat să stea prea mult vreun grand cru, vinul nu a mai fost de băut, fără drept de apel?

Oenologii, că nu degeaba rimează cu prostologii.

Și, cu toate că nu puteam să născocesc niciun motiv valabil ca să nu beau până mă bag singur în pământ, era o problemă de stimă de sine. Prea mândru ca să putrezesc înainte să fiu vârat în țărână. Câteodată îmi închipuiam cum o să-mi găsesc sfârșitul, mort de beat în fotoliu, la propriu. Ar trece săptămâni, luni bune până m-ar găsi careva. Musculițele de oțet și-ar muta terenul de la țâța bidonului de vin la mine. Ultima fermentare. Nimeni nu mi-ar duce dorul. Nu era nicio suflă din care amintirea să nu-mi fi fost ștearsă deja de ani buni.

Era timpul să mă întorc printre oameni; acceptam, fără pic de surâs, toată superficialitatea și zarva care veneau la pachet.

De aceea a fost pusă casa asta la vânzare. Tot înainte, tovarăși!

Primele impresii, spuse agenta imobiliară, și cu ocazia asta i-am zărit dantura mult prea albă, erau importante, atât la oameni, cât și la case. (Eram într-adevăr ultimul homo sapiens cu dinții naturali, într-o nuanță de galben cam ca a primului jet de pipi dimineața?) Felul în care își îndruga convingerile dădea de bănuț că nu punea niciodată la îndoială propriile aforisme, care parcă erau scoase dintr-un calendar de perete. Dar casa mea puțea, asta vroia ea de fapt să spună. Eram fumător, și dacă te luai după ritmul în care i se mișcau nările cucoanei, chiar genul de fumător care aprinde țigară de la țigară. Eu nu prea îmi dădeam seama, tipic pentru fumători, până la urmă, dar casa puțea de-ți muta nasul. Chipul ei se boți când pronunță cuvintele astea. Mimica unei dive de mâna a șaptea. Premiul pentru interpretare teatrală al Ținutului Bășini-în-Cap. Câștigătoare a Rahatului de Aur la festivalul Sfânta Curviștină.

Când peste câteva săptămâni o să vină pe aici un potențial cumpărător, să viziteze casa, după ce o să facă doi pași înăuntru o să iasă deja precipitat afară ca să ia o gură de aer curat, doar dacă nu cumva e și el însuși tot genul de idiot care își afumă plămâni cu gudron de bună voie și nesilit de nimeni. Trebuia să pricep că amatorii de astfel de mirosuri nu veneau să se stabilească în mijlocul pădurii: zonele industriale le ajungeau cu prisosință! Pe la groapa cu bălegar! Lângă crematoriul de animale!

(Primul foc a fost și ăl bun, pentru câine; cu alte cuvinte, îmi mai rămăseseră două gloanțe.)

Dacă aș vrea să iau în considerare posibilitatea ca de-acum înainte, până când se va finaliza vânzarea, să fumez doar afară? Din fericire era vară, geamurile se puteau deschide, cu puțin noroc și cele mai încăpățânate mirosuri de cadavru se vor fi răspândit deja în lumea largă și casa asta va fi din nou un cămin pentru orice fel de nas.

Un cămin pentru orice fel de nas. Ia să vedem. Oare așa s-ar exprima al nostru fenomen lingvistic, suit pe tocuri? De vânzare: **locuință plină de farmec și potențial, un cămin pentru orice fel de nas?**

Ce-ar mai vrea ea să mă sfătuiască, de asemenea - să fac focul în șemineu când vin în vizită cei interesați de casă. Mirosul acela te ducea cu gândul la căldură și la o companie plăcută. Ce mai ajuta era să pui cafea proaspătă la făcut, din niște boabe tot proaspăt răsnite.

”Niște plante în casă fac și ele minuni, altfel...”

Bla-bla-bla. Și-i tot dădea înainte cu pălăvrăgitul.

Dacă te uitai pe-afară numai natură zăreai, până hăt în depărtare, cât vedeai cu ochii, așa că rostul unei plante în ghiveci mi-era cu totul nedeslușit. Dacă era pe-așa, trebuia să admiti că are rost să ții în colivie un papagal cacadu în pădurea tropicală. În alte locuințe, de dinainte, mi se mai făcuse uneori milă de vreo plantă de apartament, mai ales la îndemnul femeilor, pe care o udam ori prea mult, ori prea puțin. Nu am putut niciodată să înțeleg cum reușesc alții să țină vreun cactus sau ficus toată viața pe lângă ei. Dar când m-am mutat aici m-am simțit scutit de obligația de a uda niște bețe de tulpini. Afară creșteau oricum atât de multe plante, și acolo creșteau și mai bine dacă le lăsam în pace. Să toaletezi copaci mi se părea o manifestare a unui dispreț profund față de natură. Paternalism de cea mai joasă speță. Din câte știu, copacii au deja grijă de ei înșiși de ceva vreme și chiar mai bine decât ar face-o omul. Din același motiv nici nu m-am atins de grădină. Ce se ștepe pe acolo probabil că putea fi numit buruiiană; eu socoteam că-i arătos.

Păi, toate bune și frumoase, ce-am spus până acum putea foarte bine să fie conform cu realitatea, căci la explicații mă pricepeam, după câte se poate observa, ea era cea cu mulți ani de experiență în vânzări, ea știa de ce își dădea unghiile cu lac, legile vechi ale meseriei îi dictau să-și dezgolească picioarele, legi care depășeau cererea și oferta, care răsturnau cu fundul în sus cererea și oferta, totul era de vânzare, case, trupuri și minciuni, convingerea cu care lăsa să se înțeleagă că tot ce era pe aici, ea mai vânduse deja, dar dacă pentru a-și atinge scopul trebuia să fie pusă în dormitor o plantă în ghiveci, păi, atunci chiar a fost pusă în dormitor o plantă în ghiveci. Nu era vorba de planta în ghiveci în sine, domnule Știe-Tot, ci de ideea din spatele plantei în ghiveci.

Nu trebuia să fac nimic, angajații de la firma ei vor aduce și aranja de îndată câteva plante decorative pe aici. Și încă unele frumoșele. Făceau des așa ceva în branșa lor, reamenajau casele de vânzare, chiar și numai pentru o zi. De altfel, n-ar dăuna deloc să se mai pună ceva pe pereți, tot albul ăla ca de spital i se părea de două parale. Și nici măcar nu era vreo pereche de coarne de cerb ca trofeu de vânătoare pe vreun perete, ca și cum eram mândru că nu-s bărbat adevărat. Of, of, măi, măi. Potențialii cumpărători trebuiau să creadă că aici poate fi plăcut. Sau poate deveni.

Acoperișul tocmai fusese recent înlocuit. Jargonul imobiliar avea un cuvânt pentru așa ceva: era un plus!

Și ca și cum și-ar fi dat seama că îmi insultase destul gusturile, sublinie valoarea adăugată a unei locuințe de lemn bine izolate, căreia tocmai i se făcuseră lucrări de întreținere și fusese vopsită. În albastru, pe deasupra! Era în sfârșit altceva, față de roșul închis, tipic suedez, culoarea conformiștilor. Nu toată lumea era încercată de rușine sau sentimente de vină atunci când se deosebea de ceilalți, pe asta trebuia să ne concentrăm, pe grupul-țintă care îndrăznește să fie un pic mai altfel. Marginalii, la ei se referea.

Când mi-a inspectat dormitorul, m-am gândit la ce eternitate trecuse deja de când nu și-a mai făcut apariția pe aici o pereche de picioare de femeie dezgolite.

Gândindu-mă la ultima oară când s-a întâmpat asta, un junghi de durere mă străbate.

Nu mi s-a părut niciodată plăcut să intru în dormitorul unor cupluri cu care eram prieten, care, cât se poate de țațoșe, voiau să-ți facă turul în noul lor cuibușor de nebunii. Un singur lucru și doar unul singur ți-ar putea trece prin cap când vezi un pat, când vezi barele de la patul ăla și nu e ceva ce mă încântă întotdeauna. Sunt uși care ar face bine să rămână închise. Scutiți-mă de vernisajul camerelor altora.

Dar ea? Își închipuia că e în patul ăla cu mine? Eram singuri, n-ar afla nici naiba.

Dar ea zise: "Cade foarte frumos lumina înăuntru, fără îndoială e splendid să te trezești aici dimineața."

Poate că așa era, doar că pentru mine era din cale-afară de splendid să adorm aici buștean, cu capul plin de cabernet.

Baia. Cu vedere înspre lac când stăteai în fundul gol. Cu încălzire în pardoseală și schimbător de căldură. Cu temperaturi care erau scoase din pietrele acoperite cu mușchi pe care era clădită casa asta. Numai plusuri. Plusuri peste plusuri. Căpăta puțin câte puțin din ce în ce mai multă încredere în vandabilitatea acestui bun imobiliar. Ca să vii să locuiești aici trebuia să fii nebun de legat, își menținea punctul de vedere. Dar ca reședință secundară era nemaipomenit de potrivită.

Grădina fusese lumina ochilor fostului proprietar. Era munca de o viață a unui autodeclarat arhitect-peisagist și omul ăsta s-a arătat gata să facă uitată o sumă importantă din preț dacă îi promiteam să păstrez și să întrețin cum trebuie aranjamentul de mirosuri și culori făcut de el. Când s-au semnat actele mi-a înmănat o schiță, în care se arăta unde era locul fiecărei flori, niciun legionar nu a avut vreodată așa hartă exactă la dispoziție, și așternuse pe ea toate denumirile latinești ale puzderiei ăleia de flori, cu cerneală care nu se mai lua și cu un scris de mână cu care ai fi putut în Evul Mediu să capeți o slujbă într-o scriptorie, la mănăstire.

Euphorbia. Clematis. Asplecias tuberosa. Atâta timp cât se puneau bulbi de flori în pământ puteai să readuci la viață limbi moarte. Toți latiniștii erau în același timp și botaniști, altfel nu se putea. Aproape toți latiniștii.

Ca proaspăt proprietar, primul lucru pe care l-am smuls de pe perete era o bucată de faianță inscripționată cu o zicală, după model olandez: "O floare este un zâmbet de-al lui Dumnezeu."

Cum a ajuns grădina în paragină se cunoaște. Dumnezeu și-a pierdut simțul umorului.

Cum umbla prin grădină, agenta își blestemă încălțăminteale aleasă în ziua respectivă. Mușuroaiele de cârțiță îi stricau cheful. Oare nu știam că aceste dăunătoare parșive erau combătute cu Zyklon B prin părțile astea? Iar când după aceea se împiedică și de o sticlă de vin și trebuie să asculte povestioara mea neverosimilă despre câine și năzdrăvăniile lui, mi-am dat seama fără putință de tăgadă că ea mă consideră cel mai bizar ins de care a dat vreodată în cariera ei plină de glorie.

Dar prunul meu este cel care i-a pricinuit înălțarea pe noi culmi ale euforiei.

"Aveți un prrruuuuun!!!"

O bucată mare de gumă de mestecat i se tot rostogolea prin gură.

"Aveci un pllluuuuun!!!"

Ca și când de-abia acum, grație acestui pom fructifer, putea fi vândută casa.

Atingea ușurel prunele și sporovăia-sporovăia-sporovăia că fructele astea sunt de un soi deosebit, cu un gust irezistibil, și că aveai obligația morală să le folosești la prăjituri. Nu trebuia să stau cu mâinile-n sân dacă erau coapte, bune de cules, o dată ce cădeau singure din pom, viermii sigur ar fi câștigat meciul. Mi-a intrat bine la cap? Vorbea despre ani lipsiți de rod și despre răirea fructelor, mi-a dat peste nas că încă nu atârnam o capcană pentru viespi.

Ani lipsiți de rod... De asta sufeream și eu, așa cred. Era o expresie căreia rareori puteai să-i simți gustul pe limbă și de-abia aștept să o rostesc.

Cum o mai duci...? Pfu, iar sunt într-un an lipsit de rod..

(...)

Prima dată când am fost la Elma acasă, cu multe săptămâni după baia noastră în lac, când a fost în sfârșit cât de cât pregătită să mă primească acolo, l-am văzut: soțul ei! În mărime naturală, pe hârtie fotografică scumpă, într-o ramă cu sticlă reflectorizantă, astfel încât portretul să reziste în timp mai bine decât originalul. De când ea îmi povestise, cu parcimonie, despre el, îmi făcusem o idee despre cum arată, iar acum, deși nu mă puteam abține să nu mi-l închipui cu mustață în toate fanteziile mele, înțelesesem din cuvintele pline de adorație ale Elmei că ar fi fost un om frumos și puternic. Și că, pe deasupra, mai era dotat și cu inteligență, ceea ce era aproape prea mult să ceri de la un singur suflet. Dar când i-am văzut portretul pe perete, la ea în dormitor, pus pe mijloc, a trebuit să admit că fanteziile mele îl nedreptățiseră, și nu numai din cauza mustății, pe care bineînțeles că nu o avea.

Frumusețea lui mă făcea să cobor pe o treaptă inferioară. Cine se încurca cu o văduvă, se mulțumea poate prea ușor cu faptul că e un trofeu de consolare, dar mi-am dat seama dintr-odată că sunt chiar mai puțin de-atât. Elma credea că sunt un pocit, nu se putea altfel. Și tocmai datorită urâteniei mele i-a fost mai ușor să înceapă o relație cu mine. Urâtenia, prostia, nepriceperea, lipsa mea de importanță. Trecând la ceva inferior în dragoste, Elma îi adusese un omagiu soțului său. Oamenii percep uneori nefericirea ca pe o obligație. Suferința ajunge să fie supraestimată, mulți tânjesc după ea.

M-a văzut cum mă uit la portret, fiind pe deplin conștientă de efectul pe care acea confruntare îl avea asupra mea, și așteptă să deschid primul gura.

Bărbații cu glezne simetrice au mai mult succes la femei. N-am spus asta, dar am gândit-o. Am citit fraza odată într-o revistă cam debilă, în sala de așteptare de la dentist, și atunci îmi fusese rușine de ce citesc. Doar citind așa ceva și deveneam complice la stupizenia care prolifera fără opreliști. Esența statelor dezvoltate era în revistele de femei, în suplimentele de weekend ale ziarelor, printre rețetele cu ingrediente de negăsit. Din păcate, am o memorie foarte bună pentru ce-i lipsit de importanță, și ulterior am stat de multe ori în cadă să mă holbez plin de autocompătimitate la gleznelor mele, dar cu dinții mai frumoși. Și atunci când am dat cu ochii de fotografia bărbatului din viața Elmei, a Bărbatului ei, m-am gândit fără să vreau la gleznelor lui și la felul în care se oglindeau reciproc.

Era bizar că, în puținele dăți în care Elma povestise ceva despre el, deocamdată rămăsese cu desăvârșire fără nume. Era soțul ei, nu o lemă dintr-un sertar cu fișe. Era cel căruia un camion îi pusese capăt zilelor cu trei ani în urmă și era de ajuns. Dar acum că puteam să îl asociez cu o imagine, vroiam de fapt să fac la fel și cu un nume. Simplu, mie, ca iubit, sau ca amant dacă ăsta-i termenul care-i convenea ei, nu-mi cădea deloc bine să tot vorbim încă despre "soțul ei". Asta pricepea și ea.

Erik.

Cel mai banal îi era numele, fără îndoială, dar el însuși oricum nu putea să facă mai nimic în privința asta.

Mai greu de suportat decât poza cu Eric erau pozele cu Eric și Elma. Și le găseam cam peste tot prin casă. Prinse cu magneti pe frigider, puse de decor pe tot felul de piese de mobilier, adunau praful pe taburete și măsuțe de cafea. Pe o cană, din care nu o să beau niciodată, nici chiar dacă el mi-ar fi dat voie, era imprimată o fotografie veselă cu cei doi porumbei.

Poze, poze, poze peste tot. Chiar și când eram pe WC trebuia să rabd cum se uitau ei doi pupându-se la mine, de pe un calendar de zile de naștere. Calendarul de zile de naștere de pe care numele său nu fusese tăiat. (Observasem deja că și pe cutia poștală, și pe soneria de la ușă, era nemuritor.)

Și bineînțeles: pozele de la nuntă, aproape în fiecare cameră din casă, care, în ciuda pozițiilor nefirești ale mirilor, lângă un lac pe care pluteau lebede, da, chiar așa, pozele tot lăsau să se vadă că aceste două creaturi țineau din tot sufletul una la alta.

Inevitabil, din acea clipă mi i-am închipuit făcând amor, cu Elma deasupra și dedesubtul corpului ăla al lui de nota zece, hai acum, corpului ăluia de nota opt virgulă cinci, o fantezie

îngrozitoare căreia nu mă puteam împotrivi. Și bineînțeles că mă teroriza gândul că Elma putea să ajungă cu el la orgasm bine mersi. Țștia doi fuseseră făcuți unul pentru altul, pozele nu mințeau. Erau în stare să declanșeze un incendiu doar uitându-se unul la altul.

Așa nu s-ar uita niciodată Elma la mine. Și asemenea priviri nu o să pot obține niciodată. Și, din evlavie, cu atât mai puțin puteam să le aștept.

Este întotdeauna periculos să te pronunți asupra vieții erotice a generațiilor de dinaintea ta. Copiii sunt oricum înclinați să-și închipuie părinții prea cumiști și prea pudici în dormitor, întotdeauna în dormitor, niciodată în bucătărie, în pivniță sau în magazia de cărbuni. Dar când mă gândesc la bunicii mei, cred că mă apropii foarte mult de adevăr dacă spun că variația și distracția erau ultima lor grijă. Credincioși până în adâncul sufletului, umili supuși aflați în trecere pe acest pământ spre Împărăția Cerurilor. Existența lumească se afla între două liniuțe de despărțire și prin muncă și rugăciune era cel mai bine să îți duci traiul până la capăt. Având în vedere că doar fete a adus pe lume, cred că mama mamei mele doar un penis a văzut la viața ei, destul de lungă. Și chiar și așa mă arăt probabil prea optimist și ar fi mai de bun simț să spun că toată viața ei a simțit doar un penis. Sub cearșafuri, într-o cameră în care s-a făcut întuneric complet, tăinuind și blestemând orice semn de plăcere. De-ar fi fost și ei în starea de grație a plantelor, care se înmulțeau asexuat. La oameni: să fi mers prin butași și altoire și de multă nenorocire am fi fost feriți pe lume. Altoirea e mai presus de acuplare. O părere la care am subscris și eu întru totul.

Generația părinților noștri a fost de pionierat. Femeile au devenit mai independente, tribunalele pentru familie au trebuit să adauge locuri în săli.

Între timp e de neconceput ca un partener să nu fi avut o relație cu altcineva în trecut. E posibil, mi-e greu să-mi aduc aminte, să fi fost vreodată gelos pe vreo prietenă pentru că a avut de-a face cu altul înainte de mine. Pentru că eu eram încă mult prea imatur pentru iubire. Și pentru că, astfel, idealul meu romantic de a fi Unicul din viața cuiva s-ar duce astfel pe apa Sâmbetei. Vârsta la care îi tot dădeam înainte cu Hamlet. Când reciteam atât de des Hamlet până când eu însumi eram Hamlet. Dar destul de rapid cred că mi s-a părut deja îngrozitor să te încurci cu o fătuică neexperimentată. Nu eram făcut pentru așa ceva.

Mi se părea la fel de plăcut că puteam să experimentăm ca niște nătângi și să o dăm în bară. Trebuia să înveți cum e cu dragostea. Și că, într-o bună zi, trecut prin ciur și prin dărmon și cu cicatrice, dar cu diploma luată și lecția învățată (chiar așa), puteai să contopești cu persoana care conta cu adevărat.

Elma.

Dar fostul Elmei nu era un fost. Eram implicat într-o concurență neloială cu un cadavru. Cineva căruia soarta nu-i dăduse răgazul să o plictisească, să o dezamăgească. Dragostea pe care o simțea pentru el nu se răcise niciodată. Dimpotrivă. De doliu o să fie ridicat în slăvi, pus pe pedestal. Punctele sale slabe băgate sub preș. Ce simțeam nu era gelozia, oricum ridicolă, la adresa cuiva care m-a precedat, ci o gelozie la adresa cuiva care era încă prezent. Cu încăpățănare. Nu ar fi putut să i se impună nevastei cu mai multă forță decât dându-și duhul. Dacă făceam dragoste, el stătea să se uite.

Nu aveam decât să comit o crimă pasională, de bine, de rău, chiar asupra unui mort.